

PUNT DE VISTA

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

Conselldelectors:
Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Keep calm

Josep Maria Fonalleras

El canari i la mina

Amb el meu amic Dan Wohlfeiler, activista i traductor americà, parlem de la polèmica nascuda a partir de la traducció de *The Hill We Climb*, el llarg poema que Amanda Gorman va recitar en la presa de possessió de Joe Biden. Primer va passar a Holanda i, ara, a Catalunya. Els agents de l'escriptora han exigint (o han suggerit amablement i contundent) que hi hagués una traductora i que havia de ser de raça negra amb un perfil similar al de Gorman. D'aquí la polèmica. Entre els documents que m'envia en Dan hi ha un comunicat de l'Associació Americana de Traductors Literaris (ALTA) que reafirma el que jo penso, que "seria perjudicial per a la traducció si només es pogués traduir aquells amb qui es comparteix una identitat". I per a la literatura, en general.

La mateixa ALTA, però, esmenta l'altra cara de la qüestió: "Així, també es revelen els patrons de discriminació racial al llarg del temps." És el que afirma la professora Haidee Kotze en un article molt interessant que recalca que Gorman era el missatge (no pas el que deia, sinó el que és) i que el missatge també és l'elecció d'una traductora que, en aquest cas, faci el paper del canari a les antigues mines de carbó. És a dir, anunciar l'existència del grisú, ara en forma d'una hegemonia cultural (a la manera de Gramsci) que malmet les expectatives dels que no són blancs. No he canviat d'idea. Penso, com Víctor Obiols, el que havia de ser traductor d'*El turó que enfilem*, que "hi ha paràmetres dogmàtics que trobo primaris, sectaris", però al mateix temps reconec que el problema que es planteja, per bé i per mal, va més enllà de la literatura.

EDITORIAL

Cap a una primera votació fallida

Pere Aragonès no tindrà prou suport per ser investit president de la Generalitat a la primera, si no hi ha una sorpresa majúscula de darrera hora, cosa que mai es pot descartar del tot, atesos els antecedents. Si no hi ha un gir de guió, doncs, tindrà 42 vots –els 33 del grup parlamentari d'ERC i els 9 de la CUP, després que la seva militància avalés el preacord que havien assolit amb els republicans–. Li faltaran els vots dels diputats de Junts per Catalunya, que s'abstindran, per arribar a la majoria absoluta necessària per ser investit en primera volta. No han arribat, encara, a l'acord que els republicans diuen que tenen a tocar i que Junts de cap manera descarta, però

que no veu tan a prop. El partit de Puigdemont no posa en qüestió que Aragonès ha de ser el 132è president de la Generalitat, però vol lligar el seu suport a un acord estable de legislatura per a quatre anys. Així ho va explicar Jordi Sànchez en la conferència que fixava la posició de Junts, i així ho va ratificar ahir mateix l'executiva del partit, després que es fes públic que les bases de la CUP han donat suport a l'acord amb ERC. Un acord que, d'altra banda, un 85% dels militants de les onze organitzacions de la CUP consideren insuficient.

El sí de la candidatura encapçalada per Dolors Sabater no sembla haver transferit una gran pressió a

Junts. Com a mínim no la suficient per invertir Aragonès en la primera volta. Caldrà veure si les negociacions entre les dues primeres forces independentistes s'acceleren i si aquest acord de legislatura que persegueixen es produeix abans de la segona volta en el ple que probablement se celebrarà dimarts vinent. Atesa la situació d'extrema gravetat que estem vivint, seria desitjable que el torcebraç entre les dues forces no s'eternitzés per fer front a l'emergència social amb un govern fort, però tampoc podem obviar que allò que les separa és de gran calat: l'estratègia a seguir i l'espai de discussió i decisió del full de ruta cap a la independència en un marc de repressió.

La foto

Bloquejat. Una nau de 400 metres d'eslora carregada de contenidors que va sortir de la Xina amb destinació al port de Rotterdam bloqueja des de dimecres el canal de Suez ■ EFE

La frase del dia

Pau Gasol

JUGADOR DE BÀSQUET DEL BARÇA

“Una de les meves aspiracions és poder ajudar a guanyar l'Eurolliga. Torno amb la il·lusió i l'ambició amb que vaig marxar”

De set en set

Em dius que la derrota permanent és inviable. Que potser aquesta columna serà més joliva, que algun dia pujarà al carro d'Epícur, que qui sap si la Lluna m'acabarà sent favorable. Em sap greu dir-te que encara no, que hauria de passar quelcom sublim per provocar l'esclat, com el d'aquells exoplanetes de què em parles en hores petites, quan els nens dormen, el vi passa sol i els carrers exhumen secrets. Les ganes de menjar criden la gana: parlar amb tu és un viatge epidèrmic i mental en floració. Amb les dues mans t'acolliré la pedra turquesa que portes penjada al coll, just a l'alçada del

Depèn de la Lluna

Anna Carreras Aubets

plex solar, i la lleparé sense profilaxi que intoxicui. Transfusió d'energies. La tindrà uns minuts dins la boca, saliva calenta, neurones orbitant, i disparem l'alquímia. El flirteig telefònic, a falta de foc real, és de fogueig, però alhora s'afigura com l'únic espai de llibertat que ens permeten. Quan et blindes, em parles de la nebulosa d'ull de gat, la constel·lació del drac que sembla un disc blau, l'estrella draconis gegant i taronja. I jo acullo la teva fantasia mineral perquè et respecto i perquè em sembla una oferta megatendra. No m'han demanat mai que llepi una turquesa. Una turquesa! El desig ens crema a les mans, com

un reiki involuntari. Acumulem mèrits i volem dir-nos les coses a granel. Adeu a les dosis homeopàtiques. Batejar-nos en pagà voldria una litúrgia que ara mateix ens és negada. M'entens fins quan no vull que m'entenguis. Que tu i jo ens estiguem protegint et sembla l'acte més bonic de tota la humanitat. I exageres, perquè ets poeta, però sí que fas diana al nucli de la interlocució: el llenguatge, quan és compartit, crea mons impossibles, especula vides tranquil·les, fa créixer horts imaginaris i, sobretot, crea lligams més sòlids que l'ametista latent al cor del Montseny, la muntanya violeta.